

ISBN 9789000402106
ISBN 9789000402113 (e-book)
NUR 285

© 2026 by Katherine Elizabeth Bernet
Published by arrangement with Sebes & Bisseling Literary Agency and Ginger Clark Literary, LLC. The moral rights of the author have been asserted.

Voor mijn zussen

Oorspronkelijke titel: *Beth Is Dead*
Oorspronkelijke uitgave: Sarah Barley Books, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York

© 2026 Nederlandse vertaling Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.katiebernet.com
www.bestofyabooks.nl

Tekst: Katie Bernet
Vertaling: Hannalore Daudeij
Omslagillustratie: © 2026 by Ben Fearley
Omslagontwerp: Lizzy Bromley
Omslagbewerking Nederlandse editie en ontwerp boekblokbedrukking:
Saskia Janssen
Zetwerk binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Jo

(NU)

Op de eerste ochtend van het nieuwe jaar ligt Beth niet in haar bed.

Ik gluur vanaf de overloop haar kamer in, en de schrik slaat me om het hart. Er valt zonlicht op haar kussen, stofdeeltjes dwarrelen in de lucht. Beth zou hier moeten zijn, opgekruld onder haar deken, borstkas ritmisch op en neer, maar ik zie alleen een kuil in haar matras.

Ik ga op mijn tenen staan en slaak een opgeluchte zucht. Amy is er ook niet, de bovenste helft van het stapelbed onopgemaakt, dekens op een hoop. Ze is pakweg twee jaar en tienduizend hersencellen jonger dan Beth, maar ik voel me geruster nu ik weet dat ze samen zijn. Dit is niet de eerste keer dat Amy een hele nacht is weggebleven na het jaarlijkse oud-en-nieuwfeest van Sallie Gardiner.

Vorig jaar nog sliep ze haar roes uit in Sallies badkuip op poten – je zou maar een bad op poten hebben – tot mama de volgende ochtend verscheen en haar meesleurde naar de auto. Op z'n zachtst gezegd: gênant.

Het is moeilijk te geloven dat ze zoiets nog eens zou flikken na mama's bezorgdheid van toen, maar zo is Amy nu eenmaal.

Ik stuur haar, en alléén haar, een berichtje, want ik weet dat dit niet Beths schuld is.

Waar ben je???

Er verschijnen drie puntjes, maar na een korte golfbeweging verdwijnen ze ook weer.

Echt hoor, als dit stapelbed nog leeg is als mama wakker wordt, ga ik haar toch een dreun verkopen. Mama verdient die stress niet, vooral niet na een nachtdienst in het ziekenhuis op oudejaarsavond; al die magen leeggepompt, vingers eraf geknald door te vroeg ontploft vuurwerk.

Ik app Amy opnieuw.

Als je niet thuis bent voor mama wakker is...

Daar laat ik het bij, een vrij in te vullen dreigement, en ik ga terug naar mijn kamer om verder te werken aan mijn manuscript. Ik had eigenlijk de hele nacht willen opblijven, maar de laatste tijd mislukt dat steeds en eindig ik snurkend op mijn bureau zodra ik mijn ogen niet langer open kan houden. Ik geloof niet in het concept writer's block; mijn creativiteit is constant en niet te stuiten, alleen vloeien mijn gedachten op dit moment als nat cement.

Ik sla mijn notitieboekje open op de pagina die afgelopen nacht heeft dienstgedaan als mijn kussen. Er zitten vlekken op, maar ik kan mijn laatste krabbels nog steeds lezen.

Ik heb een beter idee nodig. Eentje waarmee ik mijn redacteur kan overtuigen dat ze geen vergissing maakte toen ze mij een boekcontract aanbood. Ik zit mezelf net moed in te praten om mijn pen weer op te pakken als de trap kraakt.

Ik spring meteen overeind, opluchting golft door me heen. 'Hallo, als jullie nog eens een nacht willen doorhalen, kunnen jullie me dan misschien even...'

Amy staart me aan, ineengedoken en alleen. Ze is op vijftienjarige leeftijd nog zo plat en dun als een plank, met blond haar vol roze highlights tot op haar schouders.

'Niet zo hard,' fluistert ze.

'Waar is...'

'Serieus, bek dicht. Mama's deur staat wagenwijd open.' Ze komt de laatste treden opgesloten en laat haar jas van zich afglijden, waarmee ze de strakke jurk onthult die ze gisteravond droeg. Als ze haar gedeelde slaapkamer binnenstapt, fronsen ze haar wenkbrauwen. 'Waar is Beth?'

Ik steek de gang over, mijn stem bits. 'Zeg jij het maar.'

Amy kijkt verward, het besef volgt traag. 'Ze is niet thuis?'

'Zie jij haar ergens?'

'Shit.' Ze blaast haar adem uit. 'Mama vermoordt me.'

Ik zie onze onschuldige zus voor me op Sallies feest, in haar eentje, buiten westen op een van de leren banken van de familie Gardiner, te dronken om naar huis te rijden... of te lopen. 'Jij maakt je druk om mama? Wat dacht je van Beth?'

Amy trekt haar telefoon tevoorschijn om onze zus te bellen, maar ze krijgt direct de voicemail. 'Ik bel Sallie. Zij was bij Beth toen ik gisteravond vertrok.'

'Gisteravond? Je bent gisteravond al vertrokken?'

Amy houdt haar telefoon tussen haar schouder en haar oor geklemd zodat ze een stapel kleding kan doorzoeken die zich op de grond heeft verzameld.

Ik buk om haar aandacht te trekken. 'Waar heb je in godsnaam gezeten?'

'Ik was bij...' Ze valt stil, en ik heb geen idee of ze naar Sallies voicemail luistert of een antwoord zoekt. 'Florence. Ja, ik was bij Florence.'

Ik werp haar een blik toe.

Amy en onze nicht, Florence, zijn onafscheidelijk. Met hun blonde haren zijn ze net een tweeling, maar als ze het feest samen hadden verlaten, dan waren ze hier komen slapen. Florence woont in een huis met regels. Niet het soort dat mama oplegt – attent zijn, je rommel achter je eigen kont opruimen – maar het onbuigzame soort waarvan je zin krijgt om iets kapot te gooien. Strenge avondklok, geen make-up, geen jongens tot de universiteit. 'Jullie zijn na middernacht naar tante Mary gegaan?'

'We zijn naar binnen geslopen,' zegt Amy, maar haar wangen krijgen een roze blos.

'En je hebt Beth alleen achtergelaten?'

Ze vindt een hoody, trekt hem over haar hoofd. 'Ze is mijn grote zus. Ik ben d'r babysitter niet.'

'Ze is niet zo'n feestbeest als jij.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee?'

Amy weet heel goed wat ik daarmee bedoel. Beth neemt geen stomme risico's zoals Amy. Verpest geen dingen zoals zij. Beth zou nooit een hele nacht wegblijven – zeker nu niet – tenzij er iets is gebeurd. Over een paar dagen al vertrekt ze naar een prestigieuze kostschool, en ze heeft nog zo'n miljoen dingen te doen voor we haar zullen uitzwaaien.

'Kom op,' zeg ik. 'We gaan haar zoeken.'

'Nee.' Amy heeft mijn sleutels als eerste te pakken, houdt ze achter haar rug. 'Straks wordt mama wakker.'

Ze heeft een punt. Mijn legergroene jeep heeft een oude, vuile motor die soms drie, vier ratelende pogingen nodig heeft om op gang te komen. 'Wil je soms dat ik ga lopen?' vraag ik.

‘Zo ver is het niet naar Sallies huis.’

Ik werp een blik over mijn schouder op mijn aantekeningen, een warboel van halfbakken ideeën. Met deze excursie verspil ik minstens twintig minuten, maar ik ben nu de oudste zus. Dat waren Megs woorden toen ze ging studeren. Die verantwoordelijkheid gaat nu eenmaal gepaard met afleidingen.

‘Goed dan,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Maar we nemen de kortste route.’

Amy heeft een hekel aan de sluiproute van onze buurt naar die van Sallie, een steile brug over en het park door. Volgens mij doet die haar aan papa denken, die nu zes maanden en dertien dagen weg is (niet dat iemand de tel bijhoudt). Toen we nog klein waren nam hij ons mee naar het park om sterren te kijken, en ik zal eerlijk toegeven dat het pijn doet om aan die momenten terug te denken... maar via het park snijden we op z'n minst anderhalve kilometer af.

Amy stormt voor me uit, gaat me voor de kou in. Als er een windvlaag opsteekt, klemt ze haar armen steviger om haar bovenlijf, maar toch klapperen haar tanden alsof haar lichaam te uitgeput is om warm te blijven. Alsof ze vannacht überhaupt niet heeft geslapen.

Terwijl we vermoeid de straat uit lopen, doemt Lauries huis voor ons op. Hij is de enige jongere in het dorp die in een modern in plaats van een oud koloniaal huis woont, aangezien zijn oma precies genoeg geld en invloed tot haar beschikking had om de historische vereniging zover te krijgen haar iets nieuws te laten bouwen.

Zijn kamer lijkt donker, dus ik ga ervan uit dat hij slaapt. Sinds die ene keer in de derde klas dat we elkaar leerden kennen op Sallies oud-nieuwfeest zijn hij en ik er nooit meer naartoe gegaan, want we hebben allebei een hekel aan dat soort dingen, maar meestal blijft hij tot ver na middernacht op om op het nieuwe jaar te proosten met zijn oma. ‘Beter gezelschap bestaat er niet,’ zegt hij altijd.

Amy stopt uit het niets en ik bots tegen haar op.

Mijn stem wordt er met kracht uit geperst. ‘Wat doe...’

‘Jo.’ Ze tuurt in de verte, hurkt om de weg beter af te kunnen kijken. ‘Wat is dat?’

Ik dring langs haar heen, niet in de stemming. ‘Ik weet dat je een hekel hebt aan de sluiproute, maar dit wordt echt een beetje...’

‘Jo, wacht.’ Ze geeft een harde ruk aan mijn jas en staart naar de heuvel

naast Lauries huis, een steile helling van rotsen en boomwortels. ‘Volgens mij zag ik...’ Zonder waarschuwing spurt ze ervandoor, recht door de struiken en de sneeuw.

‘Amy!’ roep ik.

Maar ze stopt niet, klautert gestaag de heuvel naast de brug op.

‘Amy, stop!’

Ze waagt zich tussen de bomen, neemt een niet-bestaand pad tegen de steilste rots op.

‘Straks val je nog,’ zeg ik.

Ze stopt bij de voet van een oude, knoestige boom, en haar telefoon glipt uit haar hand, een lichte buiging in haar knieën, alsof de aarde onder haar verschuift.

Ik haal beverig adem. ‘Kom naar beneden.’

Maar precies op dat moment maakt ze een geluid dat me de rest van mijn leven zal bijblijven. Haar stem breekt los uit haar borstkas, broos en hartverscheurend. ‘Beth?’

Die ene lettergreep galmt door de straat, en elk ander geluid valt weg. Heel even blijft de sneeuw in de lucht hangen, bewegingloos.

Amy schreeuwt. ‘Jo!’ Bevend zakt ze door haar knieën. ‘Jo!’

Zonder na te denken zet ik het op een rennen, en in tegenstelling tot Amy stop ik pas op het allerlaatste moment. Wat ik aan de voet van de boom aantref, is zo onvoorstelbaar dat ik ernaartoe getrokken word.

Het tafereel is in eerste instantie net een gedicht dat nergens op slaat tot je het een paar keer hebt gelezen.

Beth ligt in de sneeuw. En de sneeuw is rood. En het rood vormt niet alleen een plas om haar heen, maar sijpelt uit haar. En haar ogen zijn geopend, maar haar blik is leeg. Beth is weg.

HOOFDSTUK 2

Amy

(NU)

Ik duik op Beth af, een schrille kreet schraapt langs mijn keel. 'Nee.' Jo houdt me op afstand. 'Nee, we moeten de politie bellen.'

Ik probeer me los te worstelen, tranen stromen over mijn gezicht en ik snak naar adem alsof ik te lang onder water ben geweest. Ik duw Jo aan de kant en val op mijn knieën in de sneeuw, mijn jurk zo strak dat het pijn doet om voorover te buigen. Een hartslag. Ik moet een hartslag vinden. Maar als ik mijn vingers tegen Beths nek druk, is haar huid koud.

Ik laat een huiveringwekkende schreeuw ontsnappen, en ineens heeft Jo me vast. Ze sust: 'Het is oké. Het is oké.'

Maar het is niet oké.

Dit is niet oké.

Ik staar naar de grond, want ik kan het niet opbrengen om naar Beths gezicht te kijken, een diepe snee in haar voorhoofd, blauwe plekken op haar huid. Ze zit onder het vuil door haar val van de heuvel. En bloed, zo veel bloed. In al die jaren dat ik schilder, heb ik nog nooit zo'n rode kleur gezien. De karmozijnrode spetters en plas tekenen zich schril af tegen de spierwitte sneeuw.

'Wat is er gebeurd?' vraag ik, maar ik weet niet zeker of de woorden mijn mond wel verlaten.

'Ik bel 911.' Jo toetst het nummer in, en ik herken de tonen: hoog, laag, laag. Ze moest ook bellen toen ik een paar jaar geleden door het ijs zakte op Walden Pond en zo lang kopje-onder ging dat ik het nu nooit meer koud heb.

'Hallo, ik wil graag melding maken van... eh, ik moet... eh...' brengt Jo worstelend uit. 'Mijn zusje,' begint ze opnieuw. 'Ik denk dat ze dood is.'

De woorden komen binnen als een stomp in mijn maag.

Dood.

Ik denk dat ze dood is.

Wat kut dat Jo het zo zegt. Alsof het al vaststaat. Maar dat klopt eigenlijk ook wel, of niet? Ik dwing mezelf om in Beths hazelnootbruine ogen te kijken, maar het is voor het eerst dat ze niet glanzend en vol leven zijn. Ze zijn dof en leeg, met opgedroogd bloed op haar wimpers. Langzaam, voorzichtig, breng ik mijn hand naar die van haar. Haar vingers voelen aan als ijs, stijf tegen de mijne.

'Nee,' sputter ik. 'Nee, nee, nee.'

Jo luistert naar de man van de meldkamer, zijn stem kalm en gedempt. Op zijn instructie legt ze twee vingers in Beths nek, maar het heeft geen zin. 'Niets,' zegt ze in de telefoon.

De man stelt nog een vraag, maar verderop gaat een deur open, en mijn aandacht dwaalt af.

Laurie komt zijn huis uit gerend, de besneeuwde heuvel op. Hij trekt zijn jas recht, zijn donkerbruine huid steekt af tegen de verblindend witte sneeuw. 'Jo? Amy? Zijn jullie dat?'

Voor het eerst breekt Jo's stem. 'Laurie, godzijdank.'

Hij komt naar ons toe geklommen, takken kraken onder zijn schoenen. 'Wat is er aan de hand? Ik hoorde iemand schreeuwen.'

'Niet kijken.' Jo houdt hem tegen, maar hij ziet Beth over haar schouder en zijn mond valt open.

'O mijn god.'

In de verte zwelt het geluid van sirenes aan. Ik durf niet te zeggen hoe vaak ik dat wel niet op de achtergrond heb gehoord – gewonde toeristen, brand op zolder – maar nu klinken de sirenes ineens heel anders. Alsof ze alleen voor ons loeien.

Jo veegt haar neus af aan de rug van haar hand. 'Ik moet mama halen.'

Mama.

We moeten dit aan mama vertellen.

Mama moet dit zien.

Jo zet het op een rennen, en als ze halverwege de weg is, komt Laurie naar me toe gewankeld, zijn stem beeft. 'Is ze...'

Ik knik. Beths bevroren vingers rusten nog steeds in mijn handpalm.

'Je moet de sneeuw uit,' zegt hij.

Ik heb het nog nooit zo koud gehad, maar ik wil Beth niet alleen laten. Laurie laat me geen keus. Hij schuift zijn sterke armen onder mijn schouders en hijst me overeind, mijn blote knieën nat en schraal.

Ik zou willen dat ik op mijn benen kon staan, maar ik ben te zwak, te misselijk. Ik moet wel op Laurie leunen, mijn voorhoofd tegen zijn schouder, zijn stevige handen op mijn rug. Herinneringen aan gisteravond flitsen voorbij, onze handen die elkaar in het donker aftastten. Ik slik een brok schaamte weg.

‘Hoe is ze hier beland?’ vraagt hij, terwijl zijn donkere ogen nog donkerder worden.

Ik denk aan het feestje. Sallie Gardiners badkamer. Beth die op de rand van het bad zat te huilen. ‘Ik heb geen...’

‘Hoe is ze hier beland? Hoe is dit gebeurd?’ Laurie haalt een hand langs zijn opgeschoren kapsel en blijft zichzelf herhalen, alsof hij kortsluiting heeft.

Mijn herinneringen zijn wazig door alle champagne die ik achterover heb geslagen, maar ik hoor nog steeds de luide bas van rapmuziek, het gelach vanbeneden dat clasht met het geluid van Beth die tegen me staat te schreeuwen.

‘Dit is mijn schuld.’ Mijn stem komt er zo zachtjes uit dat hij bijna onhoorbaar is.

Laurie houdt me nog steviger beet. ‘Zo moet je niet denken.’

‘Ik heb vreselijke dingen gezegd.’

Hij werpt me een betekenisvolle blik toe. ‘Je was dronken.’

Schaamte vermengt zich met een vreselijk verdriet. Ik was niet zomaar dronken, ik was straalbezopen. En omdat ik mijn zussen door en door ken, wist ik precies hoe ik Beth pijn moest doen toen we ruzie hadden. ‘Ik liet haar achter. Ik maakte haar met de grond gelijk, en vervolgens liet ik haar achter.’

Laurie legt zijn handen op mijn schouders, en ik denk terug aan gisteravond. Hij was niet van plan geweest om naar het feest te gaan, maar hij kwam me vlak voor het einde opzoeken, en wat er daarna gebeurde, is moeilijk te geloven. Eerst trok Laurie me bij Beth vandaan, loodste me naar zijn auto en fluisterde: ‘Alsjeblieft. Doe rustig. Iedereen kijkt.’ Daarna drive-throughtaco’s, lachen op de parkeerplaats, een absurde poging om me nuchter te krijgen. Vervolgens de warme gloed van zijn kamer, zijn bed

als een cocon, mijn lippen op die van hem, onze kleding op de grond, blote huid, zoekende handen, en uit het niets: ‘Ames, dit kunnen we niet doen.’

Ik kronkel me net los uit zijn armen als er voetstappen de heuvel op komen gestampt.

Jo is terug met mama, die rent zoals bij een medisch spoedgeval in het ziekenhuis. Ze moet gisteravond zo moe zijn geweest dat ze in haar verplegersuniform in slaap is gevallen, haar slordige haar opgestoken met een haarklem. Misschien lukt het haar daarom wel om in eerste instantie overeind te blijven. Omdat haar ziekenhuisbadge nog aan haar zak zit gespeld. Omdat ze verpleegkundige in plaats van moeder kan zijn, al is het maar heel even.

Ze stopt halverwege de heuvel om naar Beth te kijken, terwijl haar ogen van het ene naar het andere schokkende detail schieten. ‘Elizabeth.’ De naam ontglipt haar als een gebed. En dan duikt ze naar de grond.

‘Mama, nee!’ roept Jo uit.

Maar mama hoort haar niet. Of misschien boeit het haar niet. Ze tilt Beth op uit de sneeuw en klampt zich aan haar vast, maar Beths hoofd valt achterover, haar nek ziekelijk slap, haar haar samengeklit door het bloed.

Ik geef over, alles in me komt naar buiten, en voor het eerst in mijn leven weet ik zeker dat lichaam en ziel twee verschillende dingen zijn. Dit is niet mijn zusje. Niet meer.

Mama begraaft haar gezicht in een stijve en lege borstkas, niet per se snikkend, maar vooral kermend alsof een deel van haar hart eruit is gerukt.

Ik heb geen idee wat ik moet doen, en voor de verandering lijken Jo en Laurie het ook niet te weten. We staan in stilte bij elkaar terwijl de sirenes luider worden en de hulpverleners net zo snel verschijnen als de sneeuw.